

доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1768-14>.

3. Галяутдинова А. С. Коллективные субъекты финансового права: автореф. дисс... канд. юрид. наук: 12.00.14 / А. С. Галяутдинова. – Москва, 2013. – 26 с.

УДК 347.73

Пивовар Ю. І., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ ПРО ОЗНАКИ ПОНЯТТЯ ФУНКЦІЇ ФІНАНСОВОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ФІНАНСОВОМУ ЮРИСДИКЦІЙНОМУ ПРОЦЕСІ

В умовах зростаючої кількості правопорушень в сфері публічних фінансів, актуалізації підлягає пошук шляхів, способів й засобів протидії поширення цього негативного явища, а також мінімізації фінансових втрат держави (муніципальних утворень), українського суспільства загалом. Однією з правових форм реалізації завдань, пов'язаних на досягнення означеної мети є юрисдикційний процес.

Розглядаючи фінансовий процес галузевим різновидом юридичного процесу, певною мірою набув свого визначення в теорії фінансового права фінансовий юрисдикційний процес. Теоретичне розвинення цього процесуального явища провідними вченими в галузі фінансового права (Е. С. Дмитренко, Л. М. Касьяненко, М. П. Кучерявенко, В. Д. Чернадчук та ін.) закономірно ґрунтувалося передусім на потребах правозастосовної практики. В нинішніх умовах фінансової кризи та «турбулентного» стану правосуддя в Україні виникає необхідність більш глибокого та системного опрацювання усіх складових механізму протидії та вирішення конфліктів у фінансовій сфері з метою, зокрема, захисту та відновлення прав та інтересів держави, муніципальних утворень, громадянського суспільства. Разом з тим, маємо зауважити, що інструментарій даного механізму (фінансового юрисдикційного процесу) в теорії фінансового права мало визначений, а уповноважені суб'єкти в своїй фінансово-охоронній діяльності користуються переважно методами, виробленими адміністративною, кримінально-правовою наукою (знайшовши своє відображення у різних правових нормах), які не завжди ураховують динамічність й специфіку фінансових правовідносин.

В числі таких малодосліджених правових засобів цього механізму є юрисдикційне переслідування. Очевидно, таке переслідування характерне для юрисдикційних процесів, виступаючи однією з їх функцій. Відповідно, у фінансовому праві, та зокрема в фінансовому юрисдикційному процесі, цей елемент, виконуючи функціональну роль,

має свої особливості та потребує теоретичного й правового визначення та упорядкування. У цій та подальших роботах з даної проблематики для позначення поняття «юрисдикційне переслідування в фінансовому процесі» буде вживатись спрощена його конструкція «фінансове переслідування» як термін заміник, зберігаючи його фінансово-правову природу.

Загалом, для з'ясування поняття та змісту функції фінансового переслідування необхідно встановити комплекс критеріїв, за якими необхідно розкривати сутність цього явища. Ґрунтуючись на загальних усталених в правовій науці підходах, базову основу цієї функції пропонуємо визначати за такими ознаками: *мета, об'єкт, межі, суб'єкт та засоби*. В межах даної роботи викладемо загальні уявлення лише про перших три ознаки.

Мета функції фінансового переслідування обумовлена, насамперед сферою її застосування та головною метою фінансового юрисдикційного процесу. Переважно в теорії такий процес пов'язують з розв'язанням фінансово-правового конфлікту, зокрема шляхом застосування заходів державного примусу (у тому числі, заходів фінансово-правової відповідальності). Відповідно, мета функції фінансового переслідування має прикладне значення й полягає у реалізації визначеного законом заходу державного примусу в ході вирішення фінансово-правового конфлікту.

Загалом *об'єктом* даної функції в фінансовому юрисдикційному процесі можна визначати те, на що спрямовано вплив цієї функції, її суб'єктів та засобів. Виходячи з вказаної мети, положень фінансового законодавства та фінансово-правової доктрини (зокрема, позицій вченого Ю. О. Ровинського [1]), пропонуємо попередньо відносити до об'єкту функції фінансового переслідування такі групи заходів фінансово-правового примусу: 1) державно-примусові заходи, що є реакцією держави, стосовно конкретного суб'єкта фінансового права на факт його протиправної поведінки (основна група): а) фінансові санкції у вигляді штрафу та/чи пені; б) заходи, які застосовують з метою припинення протиправних дій суб'єктів фінансового права, – заходи припинення; 2) запобіжні (превентивні) заходи, які передують застосуванню юридичних санкцій і метою яких є запобігання вчиненню правопорушень у сфері фінансової діяльності, вчасне їх припинення та контроль за мобілізацією, розподілом та використанням фондів коштів [1, с. 9-10]; 3) відновлювальні заходи. Включення другої групи до об'єкту функції переслідування зумовлено досить частим виникненням складнощів у здійсненні таких превентивних заходів, як одержання від установ банків відомостей про стан поточних бюджетних рахунків підприємств, що використовують бюджетні кошти; одержання від підприємств даних, необхідних для здійснення контролю за цільовим витрачанням бюджетних коштів, та ін.

Щодо *меж* функції фінансового переслідування, видається необхідним вказати про їх безпосередній зв'язок з видами проваджень та стадіями загального фінансово-юрисдикційного процесу. Так, зокрема, положення фінансового законодавства дають підстави стверджувати, що межі цієї функції охоплюють усі стадії деліктних проваджень вказаного процесу, тощо.

Загальний огляд частини теоретичних положень достатньо прикладного явища у цій роботі окреслює напрям подальшого дослідження питань функціональних характеристик фінансового права та окремих його інститутів.

Література

1. Ровинський Ю. О. Фінансово-правовий примус в Україні: проблеми та перспективи розвитку: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Ю. О. Ровинський. – Запоріжжя, 2011. – 39 с.

УДК 342.922

Погребицька А. А., економіст,
ТОВ «Прайд», м. Краматорськ, Україна

Богатюк А. О., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНИМИ ПРОЦЕСАМИ

У сучасних умовах прискореного виведення економіки України на траєкторію сталого зростання особливої актуальності набуває адміністративне управління економічними процесами.

Процеси, що відбуваються в Україні, багато в чому є складними і неоднозначними, постійно потребують реформування усіх галузей вітчизняного права для досягнення його головної мети – забезпечення прав і свобод людини і громадянина, підвищення добробуту та економічної незалежності держави. Найважливішою ділянкою такого реформування є адміністративно-управлінська сфера, що обумовлюється низкою чинників. Органи державної влади та управління безпосередньо впливають на формування суспільних відносин у сфері економіки, видаючи численні нормативні акти з цього кола питань, здійснюючи державно-управлінські заходи. У свою чергу, зміна відносин власності, переорієнтація економіки на створення конкурентного середовища, політичні зміни, що відбуваються у країні, вимагають підвищення гнучкості державного управління, особливо сферою економічних відносин, визначення засад трансформації та реорганізації управління [3].

Стратегічні напрямки державного розвитку сформульовані у